

FONT DE DIANA

VENANCI VALLMITJANA I BARBANY (1830-1919)

1919

Escultura / Marbre blanc

2 x 1,14 x 0,87 m (figura)

Codi 2807 - 1

Restaurada 1987

Gran Via de les Corts Catalanes amb Roger de Llúria

El desembre de 1919 es va col·locar aquesta figura de Diana a la Gran Via de les Corts Catalanes, cantonada amb carrer Roger de Llúria. El tema de l'escultura sorgí d'un estudi que Venanci Vallmitjana presentà a la IV Exposició de Belles Arts de Barcelona de 1898.

El monument consisteix en dos basaments circulars i no gaire amplis que van disminuint en alçada fins a arribar a un tercer cos on es troba la figura asseguda. Aquesta està sola, sense cap altre accessori que l'arc i una petita lluna al cap, elements que permeten identificar el personatge, que una vegada més ens demostra com una representació clàssica és l'excusa per esculpir un cos jove i bell.

En la representació d'aquesta obra, Vallmitjana s'inspirà en Miquel Àngel, una relació que es fa palesa en la manera com ambdós lluiten per expressar els bells efectes de cossos plens de vida exterior i interior. Aquí Diana és captada en el moment just d'abans de fer l'acció, és a dir, quan està a l'aguait de trobar la seva presa i a punt d'agafar l'arc per disparar la fletxa.

Amb aquesta escultura de Diana caçadora, l'autor demostra ser un mestre reconegut de la forma; aconsegueix donar-li uns trets tan bells i elegants que fan que aquesta obra esdevingui un dels seus treballs més bonics.

Vallmitjana treballa per aconseguir donar una bona solució als braços en acció, i ho fa amb el convenciment que aquest és un aspecte que no s'ha de descuidar si es vol transmetre a l'estatuària la idea de vida i força de caràcter. Per això, cal fixar-se en la manera com ha resolt la posició dels braços i de les cames, que estan situats a la manera d'aquells contrapostos tan utilitzats pel seu admirat Buonarroti. No és estrany, doncs, que aquesta Diana tingui el cap tirat cap enrere, en tensió, amb una cama doblegada i projectada cap endavant, mentre que l'altra s'allarga, buscant donar vida al cos i una certa altivesa a la deessa. Si bé Vallmitjana se'ns mostra interessat per l'actitud física, no descuida animar l'expressió del rostre amb un viu efecte, amb el convenciment que en aquest punt aconseguia mostrar l'interior, l'ànima de les escultures. I així, com faria Michelangelo en el seu David, la força dels ulls i la tensió del cap ens fan adonar on hi ha l'interès de Diana i fan que l'obra continuï molt més enllà que el marbre escultòric. El vestit que s'agafa al cos, que acompanya de

manera harmoniosa, aconsegueix un feliç contrast amb l'anatomia de la figura. La base del monument, decorada amb petxines, ens fa veure-hi connexions amb l'art del Renaixement.

Certament és una obra mitològica, és un homenatge als mestres, però també es tracta d'una creació personal de Venanci Vallmitjana, que sap crear una figura que transmet molta vida i sentiment.

Fitxa: Isabel Coll